

Ugodi Harangszó

2012. ÁPRILIS, SZENT GYÖRGY HAVA

Az Ugodi Római Katolikus Egyházközség értesítője

4. ÉVFOLYAM 1. szám

Jézusnak fel kellett támadnia a halálból

Kedves Ugodi Testvérek!

A lehető legnagyobb örömhírt hirdeti a Katolikus Anyaszentegyház húsvét ünnepén. Jézus Krisztus győzött a halál és a bűn fölött.

Ha van szomorúság, ami a legnagyobb, akkor az a halál. Jézus nem egy betegségből gyógyított meg, hanem a legnagyobb kudarcból: az ember életét, munkáját semmissé tevő haláltól. A temető az út vége, minden emberrel egy világ hal meg. Régóta ábrándozik az emberiség azon, hogy a földi életet ezért végtelen hosszúságúra megnyújtsa, de az nem lenne igazi élet, mert egyik betegségből jutnánk a másikba. Jézus gyökeres orvoslást adott az ember legnagyobb lidérces félelmére, a halálra. Mi keresztények nem Jézus üres sírjára hivatkozunk csupán (hiszen onnan akár el is vihették, vagy el is lophatták volna a holttestét), hanem a vértanú apostolokra, akik a feltámadt Jézussal többször is találkoztak. S nem azért él Jézus, mert hirdetik, emlegetik, mint a történelmi hősöket, hanem azért hirdetik, mert feltámadt és él. Jézus feltámasztása az istenhit radikalizálását jelenti: nem egy bizonytalan világenergia Ő, hanem személyes Isten, aki az élők Istene, és mindent megtehet.

Olyan váratlan volt Jézus feltámadása, hogy először örülni sem tudtak az apostolok, az asszonyokat is ijedtség és rémület fogta el. Később az apostoli egyház felfogta és feldolgozta, és összes reményük diadalát látták benne. A feltámadt Krisztus ma is személyesen szólít.

Hogy hiszünk-e a feltámadásban, az a gyászban mutatkozik meg leginkább, lehetne azt mondani, hogy szakítópróbája hitünknek. Ez nem jelenti azt, hogy nem vesszük komolyan a halált és nem érzünk fájdalmat egy-egy közeli hozzátartozó elvesztésén. Az ősegyház

híveinél senki sem volt jobban meggyőződve Krisztus feltámadásáról, mert még közöttük voltak sok esetben az élő tanúk. Mégis azt olvassuk Szent István diakónus haláláról: "Istvánnak pedig istenfélő emberek megadták a végtisztességet és igen megsiratták." (ApCsel 8,2) De ők ebben a sírásban már hitték Jézus hegyi beszédben mondott szavát: " Boldogok a szomorúak, mert majd megvigasztalják őket... " Ezt a vigasztalást nem az idő orvoslása adja, hanem Isten adhatja, aki letörli könnyeinket.

A mai nyugati, egykor keresztény társadalom ma már csak a halálig ismeri az életet, ezért szükségszerű az önzése, felfokozott élvhajhászása, majd kiábrándulása és depressziója. Aki viszont hisz a halálból való feltámadásban, annak ez a hite visszahat erre az életre is, a teremtett világ óvását, a felebarát szeretetét, életünknek Krisztushoz szabását, átalakulását megkívánja. A hívő ember hiszi, hogy valójában a feltámadás már most elkezdődik. Egyelőre a hitben, amely minden nehézségek között is megadja a reményt, a lélek

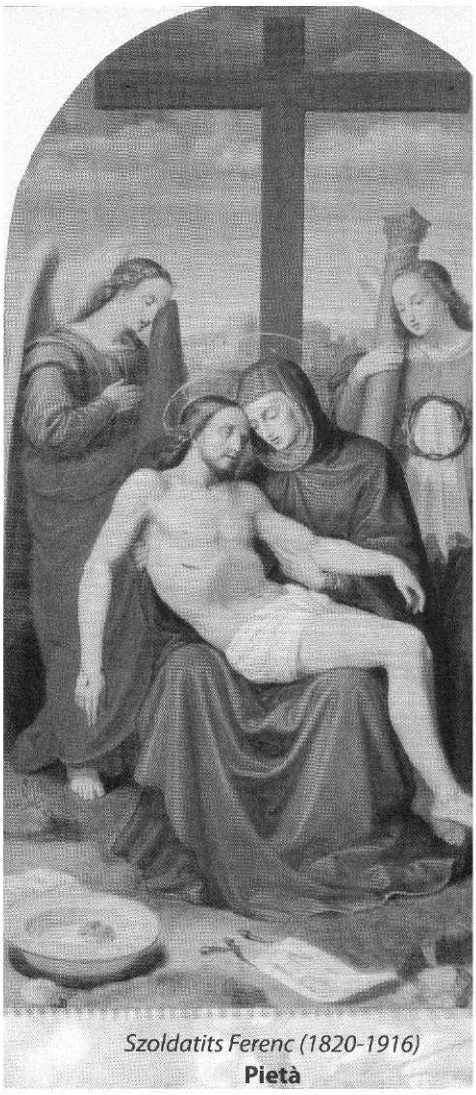
derűjét és a szeretetet. Majd pedig Krisztus halandó testünknek megadja, hogy feltámadva megosszuk Övele dicsőséges életét...
Ezen gondolatokkal és a következő írásokkal kívánok minden kedves olvasónknak örömteli, áldott húsvétot!

Tornavölgyi Krisztián plébános

Nagypénteki történet

Egy orvos legnehezebb feladatainak egyike valószínűleg az, hogy eldöntse, megmondja-e betegének, mennyire súlyos az állapota. A szükséges műtét módja körül lehetnek nézeteltérések, az ember elutasíthatja, vagy helyeselheti egy-egy gyógyszer alkalmazását - döntését mindig objektív okok fogják irányítani. Ezzel szemben az, hogy egy beteg el tudja-e viselni a fájó és megrázó igazságot, kizárólag az illető egyéniségétől függ.

Emiatt gyakran az egyszerűbb utat választottam, és eléggé könnyelműen azt tartottam jobbnak, ha elhallgatom a beteg előtt az igazságot, pontosabban azt, ami súlyos betegségének lefolyásából egyértelműen következik. Éppen azokban az emberekben nem bíztam, akik büszkén verték a mellüket, hogy el tudják viselni az igazságot, hiszen megjárták a háborút, és nem egy ember halálának voltak a szemtanúi. Az ilyen fitogtatott nagyképűség hátterében általában jókora adag bizonytalanság bújik meg.

Szoldatits Ferenc (1820-1916)
Pietà

Attól a naptól kezdve, amikor az idős B. asszony helyet foglalt a rendelőmben, mégis megváltoztattam elhatározásomat, hogy a páciensemnek lehetőleg nem mondom meg őszintén, hogy közeleg a halál pillanata. Férjét ugyanis pár napja vettük fel az osztályomra. Elmondtam hát, hogy a férje daganata túlságosan előrehaladott állapotban van, és értelmetlen lenne megműteni, néhány hete van már csak hátra.

B. asszony tiszteletre méltó higgadtsággal fogadta közlésemet, ami kissé meglepett, mert az volt a benyomásom, hogy a közte és a férje között rendkívül meghitt a kapcsolat. Az asszony most szinte rezzenéstelen arccal ült előttem, és csak azt kérdezte, hogy a férjének megmondtam-e már az igazságot. Nemmel válaszoltam, és hozzátettem, hogy talán jobb volna elhallgatni előle, már csak azért is, hogy ne gyötörje a kétség amiatt, hogyan viselkedjen ezentúl a férje előtt, aki tudja, hogy hamarosan meg fog halni.

Szavaim azonban nem nyugtatták meg. B. asszony tiltakozott, és határozottan kijelentette: " Most azonnal elmegyek hozzá, és megmondom neki az igazat."

Munkaéveim alatt láttam már elég szószátyár asszonyt és férfit, akik csak saját érdekeikkel törődtek, ügyet sem vetve embertársaik, sőt partnereik állapotára. Hányszor megtörtént, hogy a rokonok egy-egy súlyos beteget még a kórházi ágyán is az otthon adódó jelentéktelen dolgokkal és állítólagos nehézségekkel traktálták. B. asszonyt nem ebbe a kategóriába soroltam. Elhatározását pedig most olyan szilárdan védte, hogy valószínűleg semmivel sem lehetett volna róla lebeszélni.

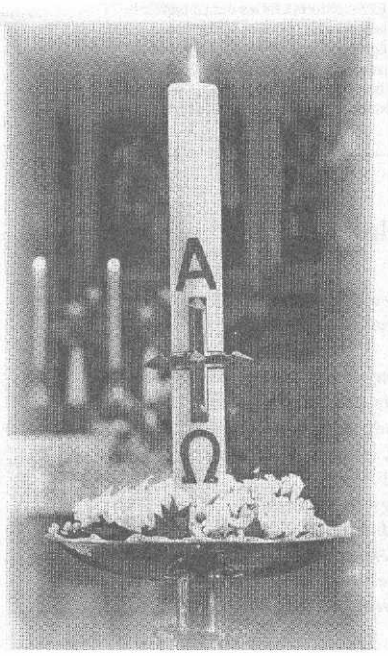
Egyetlen feltételként azt kértem, hogy vele mehessek a férjéhez. Beleegyezett. Szótlanul lépkedtünk egymás mellett a kórház folyosóján. Vajon milyen indítékok vezérlik most ezt az asszonyt? Kissé restelltem magam gyávaságomért, miközben ő pedig a legnehezebb órában is becsületes és nyílt akart maradni élete párjához. B. asszony súlyos beteg férje ágyához lépett, megcsókolta, és szilárd hangon így szólt:
- Most mondta az orvos, hogy már csak néhány hét van hátra az életedből. Intézd tehát úgy a dolgaidat, hogy minden rendben legyen, amikor elérkezik a pillanat.
Döbbenten álltam, és azt vártam, hogy a beteg B. úr kérdőn rám néz, hogy legalább a tekintetemből csekély jelét vegye annak, hogy ez nem igaz. De tévedtem. Majdnem ugyanolyan tiszta tekintettel és szilárd hangon, mint a felesége, B úr ezt válaszolta - és én még most is hallani vélem szavait:
- Ha így áll a helyzet, akkor csak azt kívánom, hogy nagypénteken haljak meg, mint a mi Urunk.

Sok embert láttam meghalni, időseket és fiatalokat, gazdagokat és szegényeket. Át kellett adnom a halálnak azokat, akikért az utolsó másodpercig küzdöttem, akiknek a halálával minden erőmmel szembeszálltam. Sok volt köztük a szerencsétlenül járt, akiket villogó fénnyel szállítottak kórházba, meg azok a súlyos betegek, akik a nyilvánosságtól távol, csendesen haltak meg. Egyikük sem gyakorolt azonban akkora hatást a betegek iránti kapcsolatomra, hozzáállásomra, mint ez az idős ember, aki ilyen bátorságot merített hitéből. Igen, az ő magatartása alapján változtattam meg a véleményemet, miszerint el kell titkolni a beteg előtt valós állapotát. Ma azt vallom, éppen ellenkezőleg: egyes embereknek egyenesen joguk van arra, hogy megtudják, milyenek a kilátásaik, különösen akkor, ha olyan mélyen vallásosak, mint B. úr, akinek a szemében a halál az örök életbe vezető utat jelentette.

Betegem 1978. március 24-én halt meg, a kora reggeli órákban, amikor a nap első sugarai a csupasz ágak fölé emelkedtek, és bejelentették nagypéntek hajnalát.

Dr. Georg Fox, orvos
(Stadt Gottes, 1994. március 7.)

Krisztus világossága: a húsvéti gyertya

A nagyszombat és húsvétvasárnap közötti szent éjszakán ősidők óta virraszt az Egyház. Égő gyertyával várunk Urunk érkezésére, hogy amikor megjön, éberen virrasztva találjon és terített asztalához ültessen bennünket. A Megváltó Krisztusért átvirrasztott éjszakát húsvét vigiliájának nevezzük. Megemlékezünk arról a szent éjről, amelyen az Úr feltámadt.
A misézős pap a templom előtt megáldja a tüzet. Az új tűz a bűn és a halál sötétjébe feltámadásával fényt hozó, halálon győztes Megváltónkat jelenti. Az új tűzről pedig a celebráns meggyújtja a húsvéti gyertyát. Erről a tűzről gyújtják meg a hívek is gyertyáikat, mécseseiket.

A húsvéti gyertya a templom legnagyobb méretű és legdíszesebb gyertyája, a halálból feltámadt Krisztust jelképezi, aki magáról mondta, hogy Ő a világ világossága. Minden évben új a húsvéti gyertyánk. Ez a különleges gyertya a misézős oltár közvetlen közelében, külön gyertyatartón kap helyet egészen a húsvéti idő végéig -pünkösdig-, utána pedig a keresztelőkútnál helyezik el.

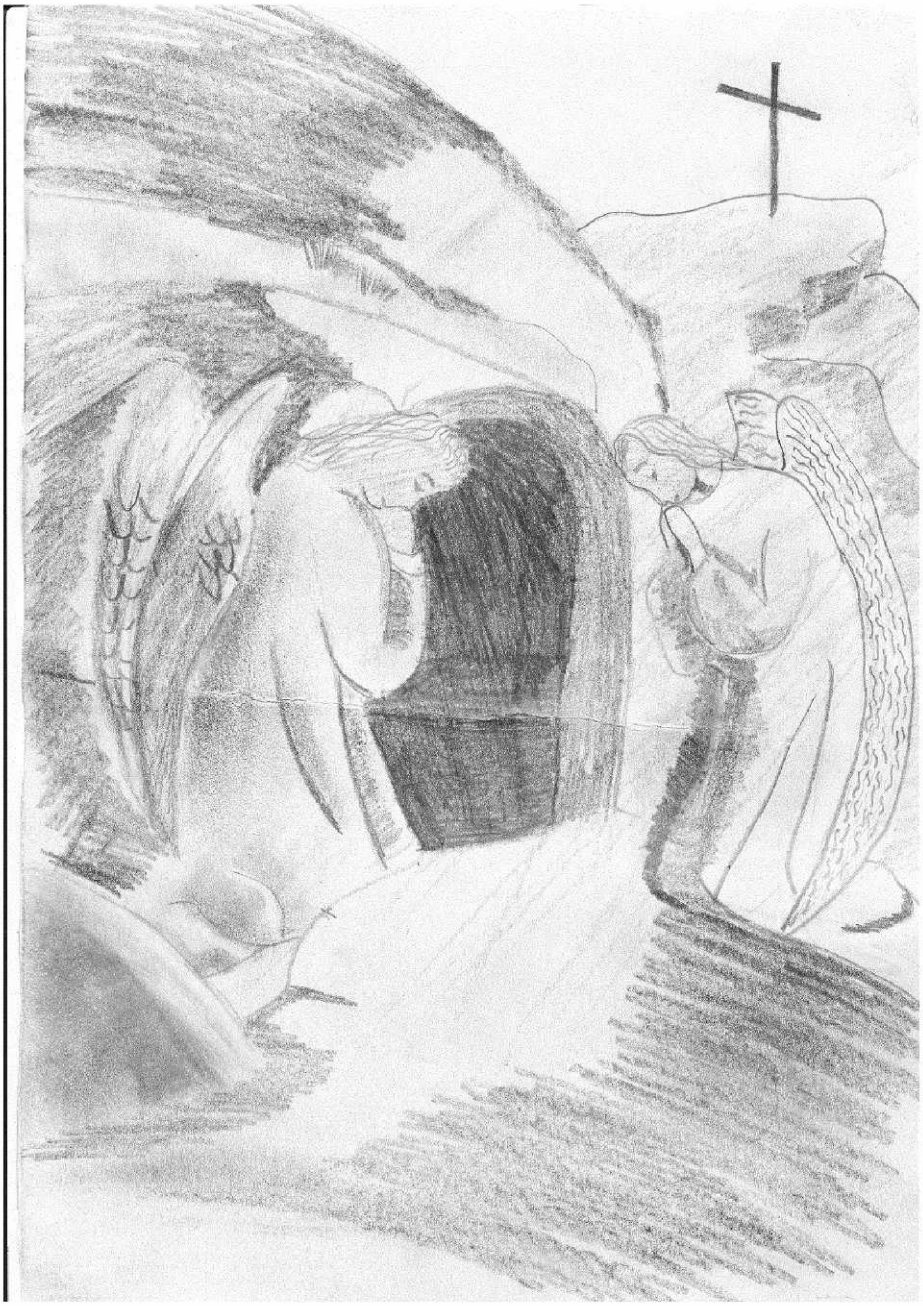
Húsvéti időben minden misén, az év folyamán pedig keresztelés alkalmával, valamint temetési gyászmiséken gyújtják meg.
A nagyméretű gyertyán a kereszt, Alfa és Ómega, valamint az évszám látható. Az Alfa és az Ómega a görög ábécé első és utolsó betűje.
Miért éppen ez a két betű?

A választ megtaláljuk a szentírásban: "Én az Alfa és az Ómega vagyok, a kezdet és a vég, mondja Isten, az Úr, aki van és aki volt, és aki újra eljön: a Mindenható." (Jel 1,8)
E két betű tehát Krisztus-szimbólum. A húsvéti gyertyába kereszt alakban beleszúrt öt aranyszínű szeg vagy tömjénszem pedig Krisztus sebhelyeit jelképezi, amelyeket feltámadt, megdicsőült testén is viselt.

Nagyon szép az a szöveg és imádság, amelyet a pap mond, miközben a húsvéti gyertyába belevési a keresztet és a többi jelet: "Jézus Krisztus tegnap és ma. Ő a kezdet és a vég. Ő az Alfa és Ő az Ómega. Övé az idő és övé az örökkévalóság. Övé a dicsőség és a hatalom mindörökkön-örökké. Ámen."

A sebeket jelző szegek, vagy tömjénszemek beszúrásakor pedig ezt halljuk: "Szent és dicsőséges sebhelyei által őrizzen és védjen meg minket az Úr Krisztus. Ámen."

Simon Gábor
városlődi plébános

A kép **Rácz Nóra**
8. osztályos hittanos
munkája

Égi és földi derű

***** Családi mindenhatóság**

A hittanórán a Mindenhatóról tanulnak:
- Gergő, ki az, aki mindenkinek parancsol, akitől mindenki fél, még az édesapád is? - kérdi a plébános.
Mire a srác:
- Az édesanyám.

Sógorság

- Plébános úr! Lehet, hogy én az Úr sógora vagyok?
- Már miért lennél az, fiam?
- Mert most írta a feleségem, hogy a húgát elvette az Isten.

Nincs igazság

Pistit vasárnapi miséhez keltegeti édesanyja. A fiú morcosan duzzog: -Mindenütt paphiányról beszélnek, csak a mi templomunkból nem hiányzik sohasem a pap!

Enyhe célzás

- Ki karmolt össze ilyen csúnyán? – kérdi Sanyit a barátja.
- A nővérem, a Miatyánk miatt.
- ?
- Amikor azt imádkoztuk, hogy *„szabadíts meg a gonosztól”*, véletlenül a nővéremre néztem. Akkor rontott nekem.

Őszinteség

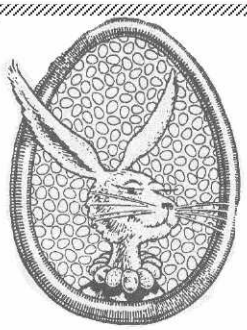
A hosszúra nyúlt lelkipásztori látogatás után azt mondja a plébános a házigazdának:
- Ne fáradjon azzal, hogy a kapuig kísér…
- Ó atya, ez nekem nem fáradság, hanem a legnagyobb öröm.

Szörnyű

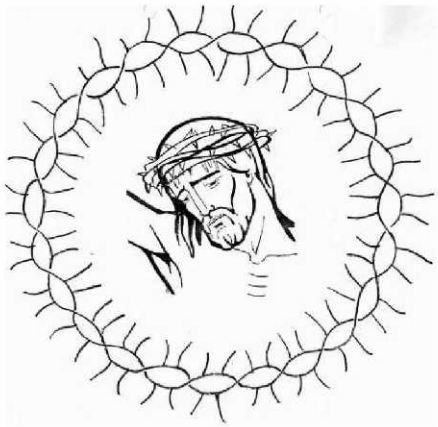
Két kántor beszélget:
- Szörnyű lehet egy kántornak, amikor rájön, hogy elvesztette a hangját!
- Az biztos. De még szörnyűbb, ha nem jön rá…

A jó Isten rendelőintézete

Az orvos két óvodás kisfiával sétál. Amikor egy templomhoz érnek, a kisebbik megkérdezi:
- Ez mi?
- Ez egy templom – világosítja fel bátyja.
- Mi az a templom?
- A jó Isten háza.
Ősi elcsodálkozik:
- Hát a jó Isten nem az égben lakik?
Bátyja hamar megtalálja a választ:
- Ott lakik, de itt rendel.

„Megyünk az úton roskadozva,
Létünk néha golgotajárás,
Ősz fejünkre újabb tél havaz,
Szívverésünk megváltás – kiáltás,
Mégis vigasz ez a mindennapi
tántorgásos, néma kálvária,
ha hittel hisszük, és megvalljuk azt:
Értünk is feltámadt az Emberfia!"
(Tímár Máté)

Tisztelettel és szeretettel meghívom Önt és kedves Családját a mi Urunk Jézus Krisztus értünk történt halálának és a halálból való feltámadásának idei húsvéti megünneplésére az ugodi plébániatemplomba!

Tájékoztatásul közlöm a Húsvéti Szent Háromnap szertartásainak rendjét:

NAGYCSÜTÖRTÖK, **18 óra:** esti szentmise az utolsó vacsora emlékére (a lábmosás szertartásával, majd egy óra virrasztással)

NAGYPÉNTEK, **17.15 óra:** a mi Urunk halálának napján keresztútjárás a templomkert stációi előtt, majd a Szentsír megnyitása.
18 óra: ünnepélyes nagypénteki szertartás a passió éneklésével, majd hódolat a Szent Kereszt előtt.
(Nagypéntek szigorú böjti nap!)

NAGYSZOMBAT, **19 óra:** Krisztus feltámadásának húsvétéjjeli miséje tűzszenteléssel, a húsvéti gyertya és a keresztvíz megáldásával és feltámadási körmenettel.

HÚSVÉTVASÁRNAP, **8 óra:** Ünnepi szentmise a feltámadás napján, előtte ¾8 órakor szenteljük meg híveink hagyományos húsvéti ételeit (lehet hozni sonkát, tojást, tormát, kalácsot és egyéb ételeket kis kosárban, kendővel letakarva).

HÚSVÉTHÉTFŐ, **8 óra:** Ünnepi szentmise – Idős híveink és a járóképes betegek a BETEGEK SZENT KENETÉBEN részesülhetnek.

Közös együttünneplésünk reményében: Tornavölgyi Krisztián atya

KRISZTUS FELTÁMADOTT, ALLELUJA!

UGODI HARANGSZÓ
Az Ugodi Római Katolikus Egyházközség kiadványa
Felelős kiadó és szerkesztő: Tornavölgyi Krisztián plébános Tipográfia: Tóth Géza
Megjelenik évente két alkalommal